

Introitus: „Pojďte, pohledte na Boží skutky, tím, co koná mezi lidskými syny, vzbuzuje bázeň!“
Žalm 66:5

„Soudím totiž, že utrpení nynějšího času se nedají srovnat s budoucí slávou, která má být na nás zjevena. Celé tvorstvo toužebně vyhlíží a čeká, kdy se zjeví sláva Božích synů. Neboť tvorstvo bylo vydáno marnosti – ne vlastní vinou, nýbrž tím, kdo je marnosti vydal. Trvá však naděje, že i samo tvorstvo bude vysvobozeno z otroctví zániku a uvedeno do svobody a slávy dětí Božích. Víme přece, že veškeré tvorstvo až podnes společně sténá a pracuje k porodu. A nejen to: i my sami, kteří již máme Ducha jako příslib darů Božích, i my ve svém nitru sténáme, očekávající přijetí za syny, totiž vykoupení svého těla. Jsme spaseni v naději; naděje však, kterou je vidět, není už naděje. Kdo něco vidí, proč by v to ještě doufal? Ale doufáme-li v to, co nevidíme, trpělivě to očekáváme. Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním. Ten, který zkoumá srdce, ví, co je úmyslem Ducha; neboť Duch se přimlouvá za svaté podle Boží vůle. Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí. Které předem vyhlédl, ty také předem určil, aby přijali podobu jeho Syna, tak aby byl prvorozený mezi mnoha bratřími; které předem určil, ty také povolal; které povolal, ty také ospravedlnil, a které ospravedlnil, ty také uvedl do své slávy.“ (Dopis do Říma 8:18-30)

Křest jako cloudové uložení lásky Boží

Apoštol ve svém učení po křtu píše o marnosti a zániku lidstva. Také o naději, která je však podobná těhotenství s jeho vzdycháním a hekáním; říká tomu poeticky sténání. Píše o lidské slabosti a nevědoucnosti. Ač ve věci svého zachování nemůžeme nic moc užitečného udělat, jen trpělivě čekat a doufat, mluví se tu často o slávě. Mluví se tu na okraj všeho o milování Boha. Kdo zkusil milovat lidi, ví, že to dá dost práce. Natož s tím Bohem!

Ale přesto to v součtu vypadá, jako by pro nás Pán Bůh udělal všechno potřebné. Člověk se až diví jak je to prosté a vstřícné. Když jsme zvyklí číst, teda spíše odsouhlasit obchodní podmínky, kde je tisíce povinností a zásad. To je přesně to, co se píše malými písmenky třeba na osm či deset stran. Musíte to odkliknout, abyste si mohli zakoupit na eshopu své zboží. Až máte dojem, že se to nedá ani přečíst! Že se po vás chce, abyste si to ani nečetli. Jen abyste si mysleli, že proti vám stojí silná firma, a že jako zákazník nemáte tak moc šancí na nějakou obranu.

Oproti tomu: Jak nezvykle se Bůh, majitel duševního vlastnictví, chová! Má autorská práva na křest a na Večeři Pánovu. Jak je ale zranitelný! Jak otevřený je ten jeho systém, není jistě nějakými FireWaly. Či snad jste už viděli otevřené peklo, kterým by Bůh bránil své dílo!? Ne, on se otevřel a dal nám všem šanci. A apoštol to komentuje:

„Co k tomu dodat? Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno? Kdo vznese žalobu proti vyvoleným Božím? Vždyť Bůh ospravedlňuje! Kdo je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás! Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč? Jak je psáno: „Denně jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme jako ovce určené na porážku.“ Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval. Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.“ (Dopis do Říma 8:31-39)

Tak to napsal apoštol v učení pro ty, kteří byli pokřtěni. Pokusím se nad tímto textem odpovědět na otázky: Proč vlastně křtíme? Co se při křtu děje? A bylo by to k něčemu dobré i pro mne? Jistě, je ještě mnoho dalších otázek, které běží hlavou člověka, když se dívá na křestní obřady.

Pro toho, kdo začal o křtu uvažovat a připravuje se na něj, jsou odpovědi na tyto otázky součástí přípravy. Jsem si jist, že odpovědi možná nezaznamenal. Bude se muset vracet. I já se vracím a znovu a znovu se ptám a znovu a znovu si odpovídám nad stránkami Písma svatého. Nespěcháme při přípravě a chceme, aby si byl člověk sám jist tím, co to chce ve křtu udělat. Řádky dopisu římským křesťanům - dopisu, který jsme četli - jsou adresovány právě pokřtěnému.

Po křtu nás společně učí pokaždé slavnost Večeře Pánovy, při níž si s církví připomínáme do jak velkého příběhu nás Pán Bůh zahrnul. Ověřujeme si, že je to také náš příběh, když jsme uvěřili a svěřili svůj život Bohu. To my jsme vyšli z otroctví, i my jsme byli divuplně obstaráni v bídě pouště, i nám dal Bůh svou manu; také nám dal Bůh svých deset slov lásky - Desatero, to i pro nás umřel jeho milovaný Syn. Jsme v příběhu. A každý, kdo se ve křtu svěří do Božích rukou, je v tomto příběhu spolu s námi.

Jen tři věci vám nad tímto textem z dopisu římským křesťanům (8:18-39) chci říci:

1. **Text je psán do budoucnosti.** Není tam nic o minulosti. Všimli jste si toho, že ve čtených slovech chybí absolutně minulost? Mezi všemi ohrožujícími věcmi není ani slovo o minulosti. Proč? Protože tu minulost uzavřel odpuštěním náš Pán. A uzavře každému, když uvěří! **Křest neřeší minulost, ale budoucnost.** Je z naší strany *objednávkou dobrého svědomí* či *závazkem, že budeme hledět na dobré svědomí*, jak říká apoštol Petr ve svém dopisu (1. list Petrův 3:21). A z Boží strany je ujištěním a potvrzením, že patříme Bohu a že kdo by na nás sáhnul, má co do činění se živým Bohem. Pán nám dává svědomí či spolu-vědomí, spolu-identitu s Bohem.
2. **Text je psán v množném čísle.** Každý z nás je velmi unikátní osobou a je třeba se mu tak věnovat. Každý má své výlučné jméno a ještě dostává jméno křtem navíc, Kateřino Antonie. Když se na nás dívá Pán Bůh, chce nás vidět také všechny. Křest neprobíhá intimně, neprobíhá bez společenství. Probíhá ve společenství s vybranými jedinci složenými do jedné církve. Žádná sólo akce. Křest patří do církve, **křest sdílíme s církví** všech věků a národů, se všemi křesťanskými společenstvími - ať se jmenují jak se jmenují na tváři téhle Země. Zapojujeme se křtem do *cloudového uložště* s přístupem odkudkoli. Čerpáme společně uložené soubory. Ano, podobně křest sdílíme jako chléb a víno. Jistě, s lidmi, se kterými si rozumím. Ale i s těmi, kteří jsou mi nepochopitelní a těžko si k nim hledám cestu. A těžko se mi s nimi hledají společné výrazy. Ale: To je přece církev! Nám všem - bez vylučování - dává Pán svůj křest.
3. **Text je popisem vítězství.** Ač apoštol v těchto slovech popisuje velice těžké chvíle, vůbec to není text vyjadřující poraženectví. Ano! Denně na této Zemi umírá někdo jen proto, že patří ke Kristu, to je pravda. To nebyla pravda jen v čase první církve a za žalmisty, z jehož slov apoštol cituje (Žalm 44:23nn). Nám je to zatím cizí, nevraždí se tu. Ale my jsme součástí světového oblaku bratří a sester, cloudu, který nemá hranice etnik a států. Patříme k sobě i v bídě, ale i ve vítězství. **Křest je přehlídkou, slavnostním nástupem vítězů.** Když proběhne bitva, nastoupí jednotky, často ještě zblácené a znavené bitvu. Přijdou se svou technikou; obvázaní vojáci, všichni, kteří jsou schopni stát. Velitel je svolal k rozkazu, rozdává vyznamenání. Jejich práci a jejich zápas rád ocení.

Křest je u nás vypulírovanou přehlídkou a jinde je přehlídkou plnou bláta. Stojíme ale všichni před tváří Boží. My staří harcovníci, podplukovníci a kapitáni - ale také vojín vedle vojína. Stojíme vedle těch, kteří začínají. To je slovo našeho plukovníka na rozkazu k jednotkám: „Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost (ani nové zákony a daně), ani žádná moc (ani prezident, ani ten který je a ani ten, který přijde, či ten, co tu už byl), ani výšiny ani hlubiny (ani to, co nevidíme a přesahuje nás to), ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.“ (Dopis do Říma 8:36-39)

Řeknu to ještě jednou příkladem. Na akci „Hrnečku, vař!“ mne překvapeně oslovila paní, kterou velice zaujalo, že dokážeme společně hovořit o tak citlivých věcech, jako je Večeře Pánova. Napsala mi pak dopis, zda bych nepřišel a nepomodlil se za její dům. Napadlo mne, že tohle *my* neděláme, nemáme kroupky a nesvětíme věci. Ale ona mi píše s důvěrou: „Nevím, jak to „chodí“, „jak se to dělá, „jaký je systém a řád.“ A nejsem žádná pověřivá naivní chudinka. Ale určitě vím, že jsou síly, se kterými je potřeba spolupracovat (a někdy hodně moc) pro dobro své, svých zvířat, rostlin, sousedů i našeho světa. Dělán, co můžu, ale musím je ještě tolik moc učit a potřebuji pomoc někoho, jenž není svázan nesrozumitelnými pouty a pravidly.“

Tak jsem si poté řekl, že ji vyjdu vstříc. Já to rád udělám, žádné couvání a žádné poraženectví. Do vsi pojedeme, vezmu toho, kdo bude moci, a v jejím domě si přečteme Písmo svaté, pomodlíme se a budeme žehnat lidem v tom domě. My jsme křtem mnoho přijali, proto můžeme dávat!
Amen

„Sám Bůh pokoje nechť nás všechny cele posvětit a zachová našeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který nás povolal; on to také učiní. Amen“ (1. dopis Tesalonickým 5:23n)